

Jeg vil imidlertid ønske, at hvis der ingen Lov er — jeg antager i det Mindste ikke, at der er nogen — vi da fik en Lov, der siger: efter de og de Regler godkjendes Alderdomsforsørgelseskasserne. Jeg vil meget gjerne tro, at der er foretaget en Undersøgelse i saa Henseende f. Ex. for Veile Amts Bedkommende, jeg skal ikke opponere imod denne Kasse, jeg tror, den kan stifte megen Gavn; men det er dog en egen Sag, naar der staar i Statutterne: Amtsrepartitionsfonden er i alle Maader ansvarlig, at Sligt kan komme til at staa der, uden at man veed, hvilke Regler man i saa Henseende har fulgt. Vi maa nemlig ikke glemme, at Amtsrepartitionsfondens Penge ere samtlige Skatteyderes Penge, og jeg haaber derfor, at den ærede Indenrigsminister i det Foredrag, han rimeligvis vil holde, vil meddele os, efter hvilke Regler og Love han gaar frem i Henseende til Godkjendelse, og at han, hvis der ikke findes Love i denne Retning, da vil være betænkt paa at fremkomme med et Lovforslag, der ordner dette Forhold. Jeg skal henvisse til Alderdomsforsørgelseskassen for de forenede Kommuner, der nyder saa overordentlig store Begunstigelser og blandt Andet den Lykke at være bleven godkendt. Jeg skal gjerne paaskjønne den Mands opoffrende Virksomhed, som staar i Spidsen for den, og man maa ogsaa paaskjønne, at mange Giendomsbesiddere i disse Dage have erklæret, at de vilde give lige saa store Bidrag; men paa den anden Side maa man ikke lukke Øinene for, at der med Hensyn til denne Anstalt, der muligvis er meget god — jeg veed det ikke — muligvis meget ringe — jeg veed det ikke — er fremkommet en Kritik af en saadan Art, at den ikke kan Andet end vække Løvl. Jeg tror derfor, at det af Hensyn til disse Alderdomsforsørgelseskasser selv er i høi Grad ønskeligt, at det kommer til saa at sige for Alles Dine at foreligge mere offentligt, hvad der foregaar, saa at man virkelig kan se sig sikker i saa Henseende, thi vi maa ikke glemme, at Mistænksomheden er meget stor, og vi maa ikke undre os over, at det er saa, thi det er jo klart, at de Paagjældende, naar der bliver lovet dem, at der vil blive tilskudt saa og saa meget, ogsaa ville have den Overbevisning, at de virkelig faae det. Hvis f. Ex. en Arbeidsmand kommer og spørger mig — jeg har jo dog studeret denne Sag Noget — skal jeg gaa ind i denne Forening, er det godt, er det rigtigt, faae vi overhovedet den Hjælp, der tilbydes, saa vil jeg virkelig komme noget i Forleghed, naar jeg skal sælde en begrundet Dom derover. Men det er ikke heldigt, at det er saa, thi jeg antager, at saaledes som det gaar mig, maa det gaa mange Andre. Hvorledes vil de fleste i saadanne Tilfælde svare, naar der spørges saaledes. Jeg antager ikke, at de ville kunne svare, naar de have lagt Mærke til den Kritik, der er fremkommet — den har maaske ingen Betydning, men den Overbevisning kunne vi jo ikke

Alle have. Jeg skal nu, da denne Sag har faaet en saa udsærlig 1ste Behandling, forsaavidt foreløbig slutte. Jeg tør imidlertid maaske med den høitærede Formands Tilladelse oplæse nogle Linier af den Berlingiske Tidende Nr. 29 for dette Aar. Disse Linier findes nemlig i en Udtalelse fra de forenede Kommuner Alderdomsforsørgelseskasses Præsidium, Hr. Hoffjægermester Grüner. Ordene forekomme mig saa smukke og have helt igjennem været Motiv til at vort Lovforslag er fremkommet, at jeg ikke kan sige noget Bedre, og derfor er det, jeg tillader mig at oplæse dem. Det hedder saaledes: „Det vil imidlertid ikke kunne negtes, at Alderdomsforsørgelsen er Hovedhjørnestenen for enhver Bygning, der skal opføres til Forædling af Arbeidernes Moralitet og til Bevarelse af deres Selvstændighed; thi først naar Arbeideren med Tryghed kan se hen til de gamle Dage uden Frygt for at ende i Fattighuset, først da faar han Tillid og Kjerlighed til sit Fædreland og dets Institutioner. Hans Selvfølelse høves, naar han er sig bevidst, at han ved egen Forsynlighed og ved eget frivilligt Bidrag har lagt Grunden til at skabe sig en sliq sikker Stilling i Samfundet, og derfor bør Arbeiderne altid selv hjælpe til“. Derfor have vi netop kaldet vort Lovforslag Hjælp til Selvhjælp, og derfor beider jeg de ærede Medlemmer, som maaske kunde have Et og Andet at indvende imod Enkeltheder, dog ikke at stemme imod, hvad Flexallet her foreslaar; thi det er min Overbevisning, at kunde dette Lovforslag i sine Grundtræk blive til Lov, vilde det for vort Samfund have en saa indgribende Betydning, at efter et Slægtled eller maaske ikke engang saalænge; den lavere Klasse af Befolkningen vil komme til at se ud paa en hel anden Maade, end saaledes som den nu ser ud. Jeg vil derfor haabe, at hvad man end kan have at indvende imod Forslaget i Enkelthederne, man dog ikke vil modsætte sig dets Hovedtænk. Det vil jo rimeligvis have flere Stadier tilbage; men hvis den ærede Indenrigsminister vil gaa ind paa vort Forslag, ere vi selvfølgelig villige til at ændre det i Mangt og Meget, naar blot det af os antydede Hovedformaal kan naaes, nemlig, at den lavere Klasse i Befolkningen maa faae Kjerlighed til Fædrelandet og dets Institutioner og vor Frihed. At de Lavere stillede skulle deres Fædreland, saalænge — ja, det vil maaske falde noget haardt at sige det, men sige det vil jeg — Endepunktet er den tvungne Fattiggaard eller Ladegaarden, det maa man ikke forlange, og naar det ikke er Tilfældet, kan man til en vis Grad undskylde det. Naar det er sagt saa stærkt ved første Behandling, at vort Lovforslag ikke i mindste Maade er en Hæmmelse mod Kapitalen, som ogsaa jeg har fremhævet, skal jeg bemærke, at det dog er det, thi det gjør de Smaa uafhængige af Kapitalens Herredømme, og det er saaledes, det kan ikke negtes, en Slutning, der ligger